

Πρεβεζάνικα Χρονικά

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 57-58 (2021)

Σε ζητώ

Αγγελική Γιαννούλη

doi: [10.12681/prch.36556](https://doi.org/10.12681/prch.36556)

Copyright © 2024, Αγγελική Γιαννούλη

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Γιαννούλη Α. (2024). Σε ζητώ. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, 381–382. <https://doi.org/10.12681/prch.36556>

Αγγελική ΓΙΑΝΝΟΥΛΗ

Σε ζητώ²

Καθίσαμε αντάμα κοιτώντας η μια την άλλη στα μάτια.
 Σε κοιτούσα, μια σε εκείνα σου τα μάτια που έχεις στην κορφή σου.
 Τα σύμβολα, τα σταυρωτά, τα νεύματα του Θεού...
 Μια σε κοιτούσα σε εκείνα που έχεις στο στήθος σου
 Τα με αγώνα φυτρωμένα...

Το Γαλάζιο σου, Νερό. Νέκταρ της αθανασίας του πνεύματος.
 Το Λευκό σου, Φως. Σαν το κοιτώ δεν τυφλώνομαι μονάχα ποτίζομαι
 από λάμψη.
 Σαν πάω να το αγγίξω καίγομαι και βουτώ το χέρι μου ξανά στο νερό
 σου να γιάνει το κάψιμο...

Τούτο το Νερό σαν πάτησα στο Χώμα μου το εμβόλισαν στις φλέβες...
 Άλλοτε φουσκώνει και υπερχειλίζει
 και τα άκρα μου πρήζονται και η καρδιά μου αγωνιά να το κυκλοφο-
 ρήσει μέσα μου
 Και τα αφτιά μου σφυρίζουν από την πίεση και κουφαίνομαι.

Μα, με έχεις μάθει όταν κουφαίνομαι να ακούω με τα μάτια.
 Λέγοντας ένα δίστιχο.

Άλλοτε πάλι το Νερό στερεύει και τα μάτια μου γίνονται σαν δυο
 μαραμμένες ελιές από την ξηρασία...

Μα, δεν με έχεις αφήσει ανήμπορη ούτε σε αυτήν την περίπτωση.
 Με έχεις μάθει όταν τυφλώνομαι να βλέπω με τα αφτιά...
 Λέγοντας πάλι το ίδιο δίστιχο...

Πολλοί σε θαύμασαν, πολλοί σε αγάπησαν.
 Πολλοί σε μίσησαν και σε ξαναγάπησαν.
 Όλοι προσπάθησαν να σε κλέψουν με όπλα:
 Άλλοι με χαρτί και καλαμάρι, άλλοι με γαταγάνι.

² Β΄ Βραβείο Κατηγορίας Μαθητών, του ποιητικού διαγωνισμού για τα 200 χρόνια από την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης του 1821.

Άλλοι πάλι πιο θαρραλέοι ήρθαν και κατάματα σε ζήτησαν.
–Όπως Εγώ κάνω τώρα–

Εσύ, σαν παιδί που ωρύεται
ποιανού τα χέρια θα το αγκαλιάσουν
αποφάσιζες πάντα σε ποιον θα αφεθείς.
Κι όταν αρνιόσουν σε κάποιον να σε κατακτήσει, εκείνος κάκιωνε και
θύμωνε τόσο
που στη ζωή του δεν μπορούσε ξανά να νιώσει συναίσθημα άλλο πέρα
από μίσος και θυμό...

Αυτοί πάλι που σε κέρδισαν σε γιορτάζουν δυο φορές τον χρόνο.
Μία όταν αρχίζουν οι κλειστοί, οι κρύοι καιροί και μία όταν αρχίζουν
οι ανοιχτοί και οι ζεστοί καιροί.
Βγαίνουνε στο Χώμα και χτυπούν τα πόδια τους και μακαρίζουν
Και σε σηκώνουνε ψηλά κι Εσύ στέκεσαι αγέρωχη πάνω σε ένα κύμα
σακατεμένων ζητωκραυγών...

Πώς είπες; Τα μάτια μου βουρκώσανε και τα άκρα μου πρήστηκαν;
Ω, μην ανησυχείς θα είναι το Νερό.
Υπερχειλίζει από τη συγκίνηση της στιγμής...
Ξέρω. Θα πω το δίστιχο που μου έμαθες:
«Και σαν πρώτα ανδρειωμένη, χαίρε,
ω χαίρε, Ελευθεριά!»

Μα τι γίνεται, γιατί δεν ακούνε τα μάτια μου;

«Και σαν πρώτα ανδρειωμένη, χαίρε,
ω χαίρε, Ελευθεριά!»
Τίποτα δεν γίνεται. Πνίγομαι. Θα εκραγώ.

Ελλάδα, δεν σε ακούω, μόνο σε βλέπω!
Ελλάδα, Βοήθεια!